

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Győrött, 2018. január 25. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2018. január 31. napján kihirdette a következő

í t é l e t e t:

A rablás büntette és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott neve és társai ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2017. július 6. napján kelt 7.Fk.66/2015/358. számú ítéletét *megváltoztatja*.

I.rendű vádlott neve I.r. vádlott vonatkozásában VI. és VII. tényállási pont minősítéséből mellőzi a 1978. évi IV. tv. 321.§ (3) bekezdés a/ pontjára, valamint az 1978. évi IV. tv. 176.§ (2) bekezdés c/ pontjára történő utalást.

Az I., VIII., IX., XI. tényállás megnevezése helyesen rablás büntette, továbbá megállapítja, hogy az I.r. vádlott valamennyi rablási és magánlaksértési cselekményét társtettesként követte el.

VIII.r. vádlott neve VIII.r. vádlott XI. tényállásban megjelölt cselekmény minősítéséből mellőzi a Btk. 221.§ (2) bekezdés c/ pontjára történő hivatkozást.

Egyebekben I.rendű vádlott neve I.r. és **VIII.r. vádlott neve** VIII.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja azzal, hogy I.rendű vádlott neve I.r. vádlott előzetes fogvatartására és a beszámításra vonatkozó megállapításokat pontosítja akként, hogy az I.r. vádlott 2016. november 19. napjától 2017. január 24. napjáig volt házi őrizetben, majd ezt követően előzetes letartóztatásban.

I.rendű vádlott neve I.r. vádlott vonatkozásában a kiszabott fegyházbüntetésbe beszámítja az I.r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt.

A másodfokú eljárás során 8.360 (nyolcezer-háromszázhatvan) Ft bűnügyi költség merült fel, amelyet **VIII.r. vádlott neve** VIII.r. vádlott visel.

I n d o k o l á s

A Székesfehérvári Törvényszék, mint fiatalkorúak bírósága a 2016. május 31. napjától 2017. július 6. napjáig tartó nyilvános tárgyalássorozat alapján meghozott és utóbbi napon kihirdetett, 7.Fk.66/2015/358. számú ítéletével *I.rendű vádlott neve I.r. vádlott* bűnösségét 3 rb rablás büntetében (1978. évi IV. tv. 321.§ (1) bekezdés, (4) bekezdés a/ pont, mint társtettes), 2 rb rablás büntetében (1978. évi IV. tv. 321.§ (1) bekezdés, (3) bekezdés a/ és c/ pontjai), 1 rb rablás büntette kísérletében (1978. évi IV. tv. 321.§ (1) bekezdés és (3) bekezdés a/ és c/ pontjai), 3 rb bünszövetségben és csoportosan elkövetett rablás büntetében (1978. évi IV. tv. 321.§ (1) és (3) bekezdés c/ pont), 1 rb bünszövetségben elkövetett rablás büntetében (1978. évi IV. tv. 321.§ (1)

bekezdés, (3) bekezdés c/ pont I. fordulat), 1 rb magánlaksértés büntetében (1978. évi IV. tv. 176.§ (1), (2) bekezdés a/, b/, valamint d/ pontjai, illetőleg (4) bekezdés), 1 rb magánlaksértés büntetében (1978. évi IV. tv. 176.§ (1) és (2) bekezdés a/, c/ és d/ pontjai és (4) bekezdése), 4 rb magánlaksértés büntetében (1978. évi IV. tv. 176.§ (1), (2) bekezdés a/ és d/ pont, (4) bekezdés), 1 rb magánlaksértés büntetében (1978. évi IV. tv. 176.§ (2) bekezdés a/, c/ és d/ pont), 1 rb magánlaksértés büntetében (1978. évi IV. tv. 176.§ (2) bekezdés b/ és d/ pontok), 1 rb magánlaksértés büntetében (1978. évi IV. tv. 176.§ (2) bekezdés b/ pont), 1 rb magánlaksértés vétségében (1978. évi IV. tv. 176.§ (1) bekezdés), 2 rb személyi szabadság megsértésének büntetében (1978. évi IV. tv. 175.§ (1) bekezdés), valamint 1 rb tettesként elkövetett testi sértés kísérletében (1978. évi IV. tv. 170.§ (1) és (2) bekezdés), míg **VIII.r. vádlott neve VIII.r. vádlott** büntetőjogi felelősségét 1 rb bűnsegédként elkövetett rablás büntetében (Btk. 365.§ (1) bekezdés a/ pont, (3) bekezdés a/, c/ és d/ pontok), 1 rb rablás büntetében (Btk. 365.§ (1) bekezdés a/ pont, (3) bekezdés c/, d/ és g/ pontok), 1 rb magánlaksértés büntetében (Btk. 221.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés a/, c/ és d/ pontok, (4) bekezdés), valamint 1 rb magánlaksértés büntetében (Btk. 221.§ (2) bekezdés b/ és d/ pontok) állapította meg. Ezért I.rendű vádlott neve I.r. vádlottat - halmazati büntetésül - többszörös visszaesőként (a vagyon elleni bűncselekmények tekintetében különös visszaesőként) 13 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés-büntetésre, mellékbüntetésül 10 év közügyektől eltiltásra, míg **VIII.r. vádlott neve VIII.r. vádlottat** halmazati büntetésül 4 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés-büntetésre, mellékbüntetésül 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Mindkét vádlott vonatkozásában rendelkezett az általuk előzetes fogvatartásban töltött időnek a velük szemben kiszabott szabadságvesztés-büntetésbe történő beszámításáról, a feltételes szabadságra bocsáthatóságuk legkorábbi időpontjáról, a velük szemben alkalmazandó vagyonekbevonás tárgyában, a büntetőeljárás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról, ezen túlmenően külön-külön, illetőleg egyetemlegesen is kötelezte I.r. és VIII.r. vádlottakat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú határozat 10 vádlott büntetőjogi felelősségéről, illetőleg annak hiányáról rendelkezett, a törvényszék ítélete **III. r. vádlott neve III.r. vádlott**, **fk.VII. r. vádlott neve VII.r. vádlott** és **IX. r. vádlott neve IX.r. vádlottak** vonatkozásában 2017. július 10. napján, **II. r. vádlott neve II.r. vádlottal** szemben 2017. július 17. napján, **IV.r. vádlott neve IV.r. vádlott** tekintetében 2017. augusztus 2. napján, **V.r. vádlott neve V.r. vádlott** vonatkozásában 2017. augusztus 3. napján, **VI.r. vádlott neve VI.r. vádlott** tekintetében 2017. augusztus 4. napjával, míg **X.r. vádlott neve X.r. vádlottal** szemben 2017. augusztus 9. napján jogerőre emelkedett.

A törvényszék elsőfokú ítélete ellen I.rendű vádlott neve I.r. vádlott és védője részben felmentésért, illetőleg enyhítésért, míg **VIII.r. vádlott neve VIII.r. vádlott** védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentett be jogorvoslati kérelmet.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség a Bf.243/2017/3-I. számú átiratában - rámutatva a VIII.r. vádlott kirendelt védőjének helyettesítésével, annak jogszerűségével, illetőleg a helyettes esetében a joggyakorlati idő megfelelő igazolásával kapcsolatos mulasztásokra - a megállapított ítéleti tényállást alapvetően megalapozottnak tartotta, azt csupán I.r. vádlott egyes előéleti adataival indítványozta kiegészíteni, illetőleg a történeti tényállás egyes vonatkozásokban történő helyesbítését is kérte.

Az ügyészi álláspont szerint a megalapozott tényállásból a törvényszék helyes következtetést vont a terheltek bűnösségére, emellett az időbeli hatály kérdésében is megfelelő döntést hozott. Utóbbival összefüggésben a feltételes szabadság szabályai mellett a többszörös visszaesőkre vonatkozó szabályozás is az elkövetéskor hatályos törvény alkalmazását indokolja.

A cselekmények minősítése is túlnyomó részt törvényes, a VI-VII. tényállásokban azonban a felfegyverkezve elkövetés nem állapítható meg, az elektromos sokkoló nem alkalmas ugyanis emberi élet kioltására, a XI. tényállás esetében pedig az elkövetett rablás büntette felfegyverkezve valósult meg, ez magából a tényállás megszővekezéséből is egyértelműen következik.

Mindemellett az ügyészi álláspont hiányolta a VIII. tényállási pontban a bűnösség megállapításához kapcsolódó jogi indokolást.

A joghátrány alkalmazásával összefüggésben - a büntetés kiszabása során irányadó körülmények kiegészítése és helyesbítése, a büntetések középértékének megjelölése mellett - azon álláspontját juttatta kifejezésre, miszerint az eljáró bíróság messzemenően figyelembe vette a terheltek javára szóló enyhítő körülményeket, és mindkettőjük esetében kifejezetten méltányos szankciót alkalmazott, erre figyelemmel a büntetések enyhítését egyik terhelt esetében sem tartotta indokoltnak.

Az elsőfokú határozat ellen bejelentett fellebbezésének írásbeli indokolásában az I.r. vádlott védője rámutatott arra, hogy a védelem terhére rótt cselekmények a vádlotti védekezési irány tükrében több csoportra is oszthatóak, ennek keretében részletesen foglalkozott azon elkövetésekkel, amelyeket az ítéleti tényállás szerint I.r. vádlott ismeretlen társával vagy társaival valósított meg. Ezen belül sorra vette azokat a bizonyítékokat, amelyeket az első fokon eljáró bíróság is részletesen értékelt, és mindebből védelem felmentésének szükségességére vont következtetést. Ugyanígy járt el azon vádlotti cselekmények viszonylatában is, amelyek a terhelti beismerő vallomásokkal érintett elkövetéseket foglalták magukban, ezek esetében a védekezés főiránya az volt, hogy a bűncselekmények megvalósítására nem rablási, hanem pusztán lopási célzattal került sor. A védelem kifejtette azt is, hogy a IV., VI., VIII., X., XI. tényállási pontok vonatkozásában a III. számú tanú vallomása álláspontja szerint mely okok fennálltára figyelemmel nem fogadható el, az abban foglaltak miért kétségesek, aggályosak, a lefolytatott DNS vizsgálat eredménye sem támasztja alá a védelem bűnösségét. Részletesen elemezte A.A. tanú eljárás során kiemelkedő jelentőségűnek bizonyult nyilatkozatait, e körben arra az álláspontra jutva, hogy az abban foglaltak semmilyen szempontból nem fogadhatóak el, önmagukban is lényegi ellentmondásokat hordoznak, és ellentétesek az egyéb, a védelem által relevánsnak tartott bizonyítékokkal. A védő ugyancsak foglalkozott az I.r. vádlott egészségi állapotával, továbbra is fenntartva azt az álláspontját, hogy vele szemben már az eljárás korábbi szakaszában, de jelenleg is a büntetőeljárás felfüggesztésének lenne helye a megállapítható elmebeli állapota miatt. Ezen túlmenően a X-XI. tényállási pontok vonatkozásában a IV. és V. számú tanúk vallomását is elemzés alá vonta, úgy ítélvén meg, hogy azokban a bűncselekményekben, ahol védelem nem ismerte el a büntetőjogi felelősségét, felmentésnek van helye, amennyiben pedig mégis a bűncselekmények elkövetésének megállapítására kerülne sor, akkor sem lehet e tekintetben a fegyveresen, illetőleg felfegyverkezve történő elkövetésre megalapozott következtetést vonni. Utóbbi körülményekre és az enyhítő tényezők jelentősebb nyomatékára tekintettel pedig a kiszabott büntetés jelentős enyhítése indokolt.

A fellebbezési nyilvános ülésen a perbeszédet megtartó védő mindenben fenntartotta a jogorvoslati kérelmük írásbeli indoklásában foglaltakat, azt a védelem aktuális egészségi állapotára vonatkozó részletes adatokkal egészítette ki. Hivatkozott arra, hogy a rendelkezésre álló elmeorvos szakértői vélemény szerint védencénél 2015. évben diagnosztizáltak pszichotikus állapotot a bv-intézetben, ez a körülmény azonban nem zárja ki annak lehetőségét, hogy ezen állapot már korábban, akár a terhére rótt cselekmény elkövetésekor is fennállt nála. Utalt a védő arra is, hogy az ügyben tartott első tárgyaláson a vádlott nyilatkozott arra nézve, hogy gyógyszerek hatása alatt áll, egyébiránt is az eljárás során mindvégig passzív volt, és ez is összefüggésben van az elmeállapotával, illetőleg az aktuális egészségi helyzetével. Mindezek miatt a védelem álláspontja szerint védelem a védelemhez való jogát csak korlátozottan tudta gyakorolni az eljárás során.

A védelem hivatkozott arra is, hogy a 2016. február 1-jén tartott tárgyaláshoz képest a március 31-i eljárási cselekményen részben más ülnök vett részt, és annak ellenére, hogy a tanács tagjaiban változás történt, a bíróság nem az eljárási szabályok szerint járt el, s ezzel eljárási hibát vétett.

A védelem ezen kiegészítésekkel tartotta irányadónak a fellebbezésük írásbeli indoklásában foglaltakat, s összességében arra tett indítványt, hogy - miután védece az eljárási korábbi szakaszaiban tett vallomásai szerint kizárólag a VII. és IX. vádpontokban ismerte el a felelősségét - az I.r. vádlotti beismerésekkel nem érintett tényállási pontokban megfogalmazott vádak alól a másodfokú bíróság mentse fel I.rendű vádlott neve terhelte. Ezen túlmenően azt indítványozta, hogy részben az időmúlásra, részben a védelem által már korábban is felsorolt enyhítő körülményekre tekintettel az ítéletábra jelentősen enyhítse a kiszabott szabadságvesztés-büntetést.

VIII.r. vádlott védője a fellebbviteli nyilvános ülésen előadott perbeszédében a védőtársa által az elsőfokú eljárásban előadottakat mindenben fenntartotta.

Utalt a védelem arra, hogy az első fokon eljáró bíróság elsősorban a cellainformációk és a rendelkezésre álló tanúvallomások tartalma alapján állapította meg védece bűnösségét, ezzel összefüggésben azonban megállapítható az ítéleti tényállás X. pontja vonatkozásában, hogy a vallomást tett tanúknak az előadása korántsem életszerű, emellett az általuk előadottak jogalkalmazói értékelésére sem kellő körültekintéssel került sor. Különösen **A.A.** vallomásának elemzése alapján követhető nyomon az a jelenség, hogy a törvényszék a tanúk vádlottakat terhelő nyilatkozataiból kiválogatta a terhelő momentumokat, ezekre alapozva a tényállást, míg a mentő körülményeket csaknem minden esetben figyelmen kívül hagyta. Azon tényállások esetében, ahol a védece tippadóként szerepel, olyan előadásokra alapozott, melyek szerint az adott személlyel információkat osztott meg a VIII.r. vádlott, s ezen információk a védece cselekményeiben való részvételét támasztották alá. A védelmi álláspont szerint azonban ilyen súlyú bűncselekmény sorozat bizonyítása során az elsőfokú bíróság által meghivatkozott körülmények nem elegendőek védece büntetőjogi felelősségének megállapításához. Kiemelte azt is, hogy **III. r. vádlott neve, IV.r. vádlott neve és II. r. vádlott neve** terheltek is részben beismerő vallomást tettek, viszont egy esetben sem terheltek be VIII.r. vádlottat, jóllehet nem volt rá okuk, hogy az ő nevét elhallgassák. Ha pedig a terheltek részéről rendelkezésre álló, más vádlottakat is terhelő vallomásokat figyelembe lehet venni, akkor azok teljességét és nem pedig csupán egyes részeit kell szem előtt tartani a tényállás megállapításánál és a jogi konzekvenciák levonásánál.

A védelem hivatkozott arra is, hogy a cellainformációk alapján nincs megfelelő bizonyíték arra, hogy védece telefonált volna, a **B.B.**rel való kapcsolata sem támasztja alá, hogy bármiféle köze lett volna a bűncselekményekhez. Védece mindvégig következetes vallomásokat tett, a szavahihetősége nem kérdőjelezhető meg, az elsőfokú bíróság által megállapított ezen tényállásrészek ténybelileg nem kellően megalapozottak.

Abban az esetben, ha az ítéletábra mindezek ellenére a védece büntetőjogi felelősségét állapítaná meg, figyelemmel kell lenni az igen jelentős időmúlásra, ezen belül arra a körülményre, hogy a VIII.r. vádlott hosszú időt előzetes letartóztatásban, majd házi őrizetben, illetőleg lakhelyelhagyási tilalom hatálya alatt állva töltött, jelenleg vasalásból és takarításból megfelelő jövedelemmel rendelkezik, 4 gyermeke van, időközben unokája is született, valamennyiük eltartásáról megfelelően gondoskodik. Lényeges körülmény, hogy az elkövetési érték nagyon alacsony, a terheltek komoly egészségi problémái vannak. Bűnsegédi elkövetési alakzatról van szó, ami alapján a kiszabott büntetés amúgy is kétszeresen enyhíthető. Az első fokon kiszabott büntetés tartamát aránytalanul eltúlozottnak ítélve olyan mértékű joghátrány alkalmazását látta célszerűnek és szükségesnek, amely mellett a büntetés a már letöltött idő figyelembe vételével kitöltöttnak tekinthető.

Összességében tehát elsődlegesen bűncselekmény hiányában felmentésre, másodlagosan a fentiek szerinti mértékű jelentős enyhítésre irányult a védelmi előterjesztés.

A fellebbviteli főügyészség képviselője a fellebbviteli nyilvános ülésen megtartott perbeszédében fenntartva az átiratában foglaltakat a bejelentett védelmi fellebbezéseket, illetőleg az I.r. védője által előadott eljárási jellegű kifogásokat alaptalannak ítélte.

A megállapított ítéleti tényállást túlnyomó részt megalapozottnak tartotta, az átiratában írtaknak megfelelően abban két ponton indítványozott csak változtatást, helyesbítést.

Utalt arra, hogy az I.r. vádlott védőjének a fellebbezés írásbeli indokolásában előterjesztett érvelése egyértelműen a bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét támadja, ezért a másodfokú eljárás során nem foghat helyt.

A megalapozott tényállásból a vádlottak büntetőjogi felelősségére vont következtetés okszerű, az időbeli hatály kérdésében elfoglalt álláspont törvényes.

A cselekmények minősítésének szükséges változtatásaival kapcsolatos írásbeli álláspontját is fenntartotta, mindkét vádlott esetében rendkívül méltányosnak ítélve a kiszabott joghátrányt.

Összefoglalóan indítványozta, hogy az ítéletábra a fellebbviteli főügyészségi átirat tartalmának megfelelően változtassa meg az elsőfokú ítéletet, a tényállás részleges megalapozatlanságát küszöbölje ki, a VI., VII. és XI. tényállási pontokban a rablás büntette minősítését az indítványban írtak szerint pontosítsa, a büntetéskiszabási körülmények felsorolását egészítse ki és helyesbítse. Rögzítse a középértéket, egyebekben pedig az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

Utolsó szó jogán tett nyilatkozatában az I.r. vádlott csatlakozott a védője által előadottakhoz.

Az ítéletábra a védelmi fellebbezésekre, a jogorvoslati kérelem írásbeli indokolásában foglaltakra, a fellebbviteli főügyészség átiratának tartalmára, valamint a fellebbviteli nyilvános ülésen elhangzottakra figyelemmel a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a fellebbezéssel érintett I.r. és VIII.r. terheltet vonatkozásában teljes terjedelmében felülbírált. A Be. 349.§ (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően nem képezték a másodfokú felülbírálat tárgyát a II., III., IV., V., VI., VII., IX. és X.r. vádlottakkal kapcsolatos, időközben jogerőre emelkedett ítéleti rendelkezések.

A felülvizsgálat során az ítéletábra nem észlelt olyan eljárási szabálysértést vagy megalapozottsági hibát, amely akadályát képezte volna az érdemi másodfokú felülbírálatnak.

Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok megtartása mellett, megfelelő körben és törvényesen folytatta le a bizonyítási eljárást. A fellebbviteli főügyészség átirata helyénvaló módon hívta fel a figyelmet arra a körülményre, hogy VIII.r. vádlott kirendelt védőjét az elsőfokú büntetőeljárásban több tárgyalási napon dr.C.C. ügyvédjelölt helyettesítette megbízás birtokában. Az ügy irataiból azonban az is megállapítható, hogy a becsatolt helyettesítési megbízások tanúsága szerint eljárni jogosult dr.D.D. ügyvéd helyett jogszerűen látta el a képviseletet az említett ügyvédjelölt, akire vonatkozóan a szükséges joggyakorlati idő igazolásával kapcsolatos okirat is feltalálható az iratok között. Ezzel összefüggésben tehát a védői legitimáció kapcsán nem érheti kifogás az elsőfokú büntetőeljárást.

Nem osztotta az ítéletábra az I.r. terhelti védelemnek a lefolytatott elsőfokú eljárás szabálytalanságára vonatkozó érvelését, az elsőfokú ítélet bevezető részében ugyanis megfelelően felsorolást nyertek azon tárgyalási határnapok, amelyeken az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást lefolytatta, illetőleg teljes egészében elvégezte, mindezen pedig a hivatásos bíróságnak személyében bekövetkezett változást követően került sor, az eljárást szabályszerűen megismételték 2016. május 31. napjától kezdődően, így a védelemnek a 2016. február 1., illetőleg március 31-i tárgyalásokra történő hivatkozása az ügy érdemét nem érinti, nem foghat helyt.

A hivatkozott eljárásjogi szabályszerűségek körében az ítéletábra nem osztotta a meghatalmazott védő másodfokú perbeszédében kifejtett azon álláspontját, miszerint a terhelt védekezési jogát, és gyakorlatilag ezen keresztül a tisztességes eljáráshoz való jogát a büntetőeljárás korábbi szakában sérelem érte azzal, hogy már az ügyben tartott első tárgyalás óta tudott volt az, hogy a védelem

gyógyszerek hatása alatt áll, ez megmutatkozott az eljárás során tanúsított magatartásában is, a jogai gyakorlása szempontjából mindvégig rendkívül passzív volt, amely összefüggésben van az elmeállapotával, illetőleg az aktuális egészségi állapotával. A védői hivatkozás szerint ugyan csak 2015-ben diagnosztizáltak nála pszichotikus állapotot, ez azonban nem zárja ki azt, hogy ezen elmebeli helyzete már a terhére rótt cselekmények elkövetésekor is fennállt volna, a szakértőknek e tekintetben is nyilatkozniuk kellett volna, fentiek miatt védeence a védelemhez való jogát csak korlátozottan tudta gyakorolni a büntetőeljárás során. A fentiekkel kapcsolatos érveléssel szemben azonban az ügy irataiból aggálytalanul megállapítható, hogy a terhelt a vizsgált cselekmények elkövetése idején kóros elmeállapotban nem szenvedett, képes volt a cselekménye következményeinek felismerésére és annak megfelelő magatartás tanúsítására, beszámítási képessége korlátozatlanul teljesnek minősíthető, csak 2015. februárjában diagnosztizáltak nála pszichotikus állapotot a bv-intézetben, ekkor rögzítették a paranoid skizofrénia diagnózisát, amely miatt gyógyszeres ellátásban részesült. Utóbbi diagnózist azonban az Igazságügyi Megfigyelő és Elmegyógyító Intézetben későbbiek során történt kezelés, kivizsgálás és pszichológiai vizsgálat messzemenően nem igazolta, nála elmebetegséget nem állapítottak meg, panaszait, tüneteit alkalmazkodási zavarként értékelték. Egyébiránt a terhelt által szolgáltatott bizonyítékok alapján is az igazolható, hogy a paranoid skizofrénia diagnózisát megalapozni látszó tünetek csak 2015-től, a bv-ben tartózkodása idején jelentkeztek, azt megelőzően nem álltak fenn, így a védői állításokkal szemben kizárt annak lehetősége, hogy a védelem által utólag pusztán meghivatkozott paranoid állapot korábban, akár a cselekmények elkövetése idején is megállapítható lett volna.

Az eljárás során szakértői szintű bizonyítás folyt arra is, hogy a vádlott aktuális állapotában képes az eljárási kötelezettségeit teljesíteni, kellőképpen tud élni az őt megillető jogosultságokkal és megfelelően képes az érdekérvényesítésre, a kellő védekezésre is. Jelenlegi állapotát egyszerűen a prizonális élethelyzet okozza, gyógyszeres kezelés mellett állapota kompenzált. Alkalmazkodási zavarából a teljes felgyógyulása várható.

Az előbbiekre is tekintettel a felülbírálat során az ítéletábra nem észlelt olyan perrendi hibát vagy mulasztást, amely miatt bármely releváns bizonyítékot ki kellett volna rekeszteni az elsőfokú bíróság által értékelt körből. Aggálytalanul megállapíthatóan mind a nyomozati szakban, mind pedig az elsőfokú bírósági eljárásban alapvetően biztosított volt az eljárási szabályok érvényesülése, a jogosultak a szükséges felvilágosításokat megkapták, az eljárási jogaik gyakorlásához elengedhetetlen kioktatásokban, figyelmeztetésekben, figyelemfelhívásban részesültek. A lefolytatott bizonyítás teljes körűnek minősíthető, az egyes eljárási cselekmények a bírósági szakban is alaposan, helyénvaló módon kerültek lefolytatásra, ennek során lényeges résztvevők lényeges jogai nem sérültek, a védelemhez fűződő jogok is maradéktalanul érvényesültek, a terhelti és tanúkihallgatások a szabályozott rendben folytak, az eljárással érintettek megfelelő képviselete is mindvégig biztosított volt, nevezettek olyan elbírásban részesültek, amelynek eredményeképpen megfelelően szembesülhettek a felmerülő és őket érintő bizonyítékalmazzal, az azzal kapcsolatos álláspontjuknak hangot adhattak, az azzal összefüggő indítványaik pedig szabályozott rendben elbírálást nyertek, az eljáró bíróság a védelem új bizonyításra irányuló sorozatos igényeinek, kívánalmainak is eleget tett.

A törvényszék egyenként és összességében a feltárt bizonyítékokat hiánytalanul értékelési körébe vonta, az összes olyan adattal és körülménnyel kimerítő módon foglalkozott, amely az ügy helyes ténybeli és jogi megítélésében az érdemi kérdések körültekintő tisztázásához hozzájárult. Egyúttal kapcsolta azokat a bizonyítékokat, amelynek értékeléséből végső soron kiolvasható, hogy ténylegesen mire alapozta az egyes ítéleti tényállási pontokban a megállapított tényállást.

Az elsőfokú bíróság nem kifogásolható módon úgy értékelte, hogy a törvényesen, az eljárási szabályok betartása mellett beszerzett többirányú szakértői bizonyítékok beemelhetőek a bizonyításba, s a tárgyalás részévé tétel eredményeként a bíróság olyan helyzetbe került, hogy

ezeket megfelelően értékelve levonhatta belőle a megfelelő következtetéseket. Az ezzel kapcsolatos értékelése során a törvényszék nem talált olyan felvetéseket, aggályra okot adó körülményt vagy problémát, amely miatt szükségesnek ítélte volna az eljárásba bevont szakértők megidézését és tárgyaláson történő ismételt meghallgatását, illetőleg a védelem által felvetett irányokban újabb szakértői vizsgálat elrendelését. Az erre vonatkozó indítványokat tehát az ítélet tábla elutasította.

A büntetőeljárás másodfokú szakában a terhelti védelmek mind formai-eljárásjogi szempontból, mind pedig érdemi-megalapozottsági oldalról több irányból is támadták az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző eljárást.

Az I.r. vádlotti védekezés eltérőségéhez igazodóan a terhére rótt bűncselekmények, illetőleg az azokkal összefüggő jogalkalmazói bizonyítékértékelő tevékenység is több csoportba sorolható, ezek egyikét azok az elkövetések alkotják, amelyekkel összefüggésben az I.r. terhelt beismerő vallomásai is rendelkezésre álltak. Az elsőfokú ítélet VII. és IX. tényállási pontjaival összefüggésben I.r. vádlott csupán a rablási célzatát tagadta, egyébiránt elismerte, hogy a vonatkozó vádirati tényállításokban foglaltak szerint valósította meg a terhére rótt cselekményeket, illetőleg működött közre azoknak megvalósításában. Beismerő nyilatkozatait a rendelkezésre egyéb bizonyítékok is részint alátámasztották, részint pedig a megváltoztatott I.r. terhelti védekezéssel szemben egymást is erősítve aggálytalanul bizonyították, miszerint a cselekmények elkövetői a várható ellenállás leküzdése érdekében különféle eszközöket, sokkolót vettek igénybe, illetőleg fizikai erőszakot alkalmaztak a sértettekkel szemben. Az ezzel kapcsolatos bizonyítékokat, a terhelt-társak feltáró jellegű beismerő nyilatkozatait, az érintett sértettek konzekvens előadásainak tartalmát, magától az I.r. vádlottól származó és a II. számú tanú által közvetített információkat, az elkövetéshez használt eszközökkel kapcsolatban vallomást tévő tanúk nyilatkozatait, a benzinkúton készült felvételek által tanúsított körülményeket és a mindezekkel összefüggő okirati jellegű bizonyítékokat, helyszíni szemléről felvett jegyzőkönyvek adatait, cellainformációs adatokat, lefoglalási jegyzőkönyveket, fényképmellékleteket, felismerésre bemutatási jegyzőkönyvek adatait, jegyzőkönyveket és rendőri jelentések tartalmát az első fokon eljáró bíróság minden szempontból helyénvaló módon vette figyelembe. Megfelelően értékelte és okszerűen egymáshoz is kapcsolta azokat a bizonyítékokat, amelyek értékeléséből kiolvasható, hogy ténylegesen mely okok és bizonyítékok alapján milyen megállapítható tényekre alapozta a vonatkozó ítéleti tényállásrészeket. A fenti bizonyítékmérlegelő tevékenységgel az ítélet tábla mindenben egyetértett.

Az I.r. vádlott terhére rótt bűncselekmények, illetőleg az azzal összefüggő bizonyítékértékelés másik nagy csoportját azon elkövetések alkották, amelyek esetében az I.r. vádlott az ismeretlenül maradt társával, illetve társaival együtt valósította meg a vagyon elleni bűncselekményeket (ítéleti tényállás I., II. és III. pontjai). Ezen magatartások megítélésénél valóban fontos szempontként értékelendő, hogy mindhárom büntett esetében az elkövetési helyszín hasonló, illetőleg azonos volt, közel esett az I.r. vádlott lakóhelyéhez, emellett egymáshoz közeli időpontokban és elkövetési helyszíneken rövid időn belül kerültek megvalósításra ezen cselekmények, lényegileg azonos típusú volt a sértetti kör, az elkövetési módszer és az egyes elkövetések során használt kifejezések is megegyeztek. Mindezekben túlmenően azonban egyéb érdemi bizonyítékok is rendelkezésre álltak, így a III. számú tanú vallomása minden aggálytól mentesen igazolta, hogy **VIII.r. vádlott neve** és bűntársai között már 2012. október hónapban megszületett és véglegessé vált a rablási bűncselekmények szervezett elkövetésére vonatkozó megállapodás, a konkrét bűnelkövetési módszer, az azokban résztvevő elkövetők személye és szerepe. A tanú közvetlenül I.r. vádlottól szerezte az esetekkel kapcsolatos információit, aki beszámolt neki arról is 2012. novemberének közepén, hogy a csapatával 4-5 naponta csináltak balhékat E., F., G., H., I. települések környékén, korábban többek részvételével F-ben egy „öregasszonyt csináltak meg”, ebből volt neki kb. 500.000 Ft-ja, és ezt a pénzt szórta el ruhákra. Ekkorra már saját előadása szerint I.r. vádlott több rablást vitt véghez a haverjaival F-ben és E-n is. Az elkövetési módszer jellemzőiről is több alkalommal ugyanúgy nyilatkozott a III. számú

tanú, előadása szerint I.r. vádlott stílusa az, hogy fején maszkkal hatolt be a házakba azt kiabálva, hogy „rendőrség” vagy „TEK”, önöket kirabolták, nézzék meg, hogy megvannak-e az értékeik. Azért, hogy mindez hihető legyen, fekete, sötét ruhákat, illetőleg maszkokat, kámzsát húztak magukra. Fenti bizonyítékok a bünszövevény létrejötte, a tényállásban írt cselekmények elkövetésének időpontja, a konkrét elkövetési körülmény, a sértettek személye, az egyes bűncselekményekkel megszerzett pénzösszegek nagysága tekintetében konkrétan is egyeztethető, összhangba hozható volt a I., II., III. pontokban írt bűncselekmények tipikus jellemzőivel és konkrét mozzanataival, így ezek további alapvető támpontot jelentettek a bíróság részére e cselekmények elkövetői egyike személyének megállapításához. A III. számú tanú által szolgáltatott fenti bizonyítékokat a III.r. vádlott I.r. vádlottat és társait terhelő vallomása ugyancsak alátámasztotta. A III. tényállási pontban foglaltak hitelt érdemlő alátámasztására alkalmas bizonyítékot jelentett a büntetőeljárás során a vádlottaktól lefoglalt kámzsák, maszkok felismerésére történt bemutatással kapcsolatos okiratok tartalma, amely kétségtelenül igazolta, hogy sértett pontosan mely körülmények alapján ismerte fel, illetőleg azonosította be az elkövetés során a rá vigyázó elkövetőn látott maszkot a neki későbbiekben bemutatott kámzsával. Utóbbi bizonyítékok az elsőfokú bíróság által már értékelt egyéb körülményekkel együtt hitelt érdemlően bizonyították, hogy a I., II., III. pontokban azonos módon megvalósított bűncselekményeket ismeretlen társaival I.r. vádlott követte el.

A vádlottak terhére rótt bűncselekmények következő nagyobb csoportját azok az elkövetések alkotják, amelyek esetében a fellebbezéssel érintett vádlottak tagadó vallomásaival szemben elsődlegesen a vádlott-társak terhelő nyilatkozatain, az érintett sértettek konzekvens előadásain és az ezeket alátámasztó tárgyi, illetőleg okirati jellegű bizonyítékokon alapult a megállapított történeti tényállás.

Az első fokon eljáró bíróság a IV. tényállási pont vonatkozásában okszerűen alapította ítéletét a III.r. vádlott részletes beismerő vallomásában foglaltakra, **J.J.** sértett feljelentésében, illetőleg tanúvallomásában foglaltakra, **K.K.** és **K.K.-né** tanúk előadásaira, III.r. vádlott helyszíni kihallgatási jegyzőkönyvének tartalmára, a csatolt fényképmellékletek által tanúsított körülményekre, az elkövetésnél szerepet kapó piros benzineskanna lefoglalásával kapcsolatos okirati bizonyítékokra, a lefoglalt maszkok azonosításával kapcsolatos eljárás eredményére, a cellainformációs adatokra, a helyszíni szemlérről készült jegyzőkönyv és a bűnjeljegyzék tartalmára, a genetikai szakvélemény kapcsolatos megállapításaira, a további helyszíni szemlérről felvett jegyzőkönyvek és fényképmellékletek tartalmára, továbbá a tanúként kihallgatott **L.L.**, **M.M.**, **N.N.** tanúk előadásaira, a rendőri jelentésekre és egyéb okirati bizonyítékokra.

A rendelkezésre álló bizonyítékok ugyancsak helytálló értékelése mellett került sor az ítéleti tényállás VI. pontja tekintetében a vonatkozó tényállásrész megállapítására, az elsőfokú bíróság helyénvaló módon tulajdonított jelentőséget a II. számú tanú perdöntő vallomásában foglaltaknak, megfelelően értékelte a szemtanú szavahihetőségét és a szükséges, de még éppen elégséges mértékben eleget tett az ezzel kapcsolatos indokolási kötelezettségének is. A bizonyítékértékelés annyiban szorul kiegészítésre, hogy a vonatkozó tényállásrész aggálytalan megállapításának alapjául szolgált **O.O.** feljelentésének és tanúvallomásának tartalma, valamint az egyéb okirati bizonyítékok. Nem tévedett az elsőfokú bíróság akkor sem, amikor a VIII. ponttal összefüggésben az ítéleti tényállás megállapításánál alapvetően III.r. és IV.r. vádlott tényfeltáró és büntársaikat is terhelő beismerő vallomásainak tulajdonított jelentőséget, ezen túlmenően is azonban helytállóan volt figyelemmel a sértett vallomásaiban foglaltakra, az orvosi látlet adataira, az igazságügyi orvosszakértői vélemény tartalmára, a felismerésre bemutatásról készült jegyzőkönyv és a fényképmellékletek adataira, helyszíni szemlérről felvett jegyzőkönyv tartalmára, **P.P.** és **Q.Q.** tanúk előadásaira, a híváslisták elemzéséről szóló rendőri jelentésben foglaltakra, a genetikai szakértői vélemény tartalmára és az ennek értékeléséről készült jelentés adataira, illetőleg az egyéb okirati bizonyítékokra.

Ugyanilyen irányú megállapítások tehetőek a fellebbezéssel érintett mindkét vádlott tekintetében a tényállás X. és XI. pontjaival összefüggésben, előbbi kapcsán okszerű indokolással támasztotta alá azon álláspontját, hogy az ügyben érintett vádlottak bűncselekményben való részvételüket tagadó, és részint önmaguknak alibit biztosító vallomásai mely okokra és körülményekre figyelemmel hagyandóak figyelmen kívül, ugyanakkor körültekintő és az iratok tartalmának is megfelelő bizonyítékértékelés eredményeként rögzítette, hogy mely okokból fogadta el a megállapított történeti tényállás alapjául **R.R.** sértett nyomozati terhelő vallomásának túlnyomó részét, a II., III., IV. és V. számú tanúk büntetőeljárás során tett, az érintett vádlottakat ugyancsak terhelő nyilatkozatait, amelyek a sértetti előadásokkal összhangba hozhatóak voltak, továbbá az I., VI. és VIII.r. vádlottak egymás között lebonyolított, illetőleg a vádlottak és **B.B.** közötti telefonos forgalmazásról készült rendőri jelentések tartalmát. A sértett vonatkozó nyilatkozatai, **S.S.** tanú vallomása, a hivatkozott híváslisták konkrét adatai, az I.r. és VIII.r. vádlott közötti telefonos kapcsolattartás rendelkezésre álló információi összességében igazolják a **B.B.** és **VIII.r. vádlott neve** közötti kapcsolatot, a bűncselekmény elkövetéséhez vezető információk terjedését, annak módját és körülményeit a nevezett tanú és az egyes érintett vádlottak között.

Mindemellett az első fokon eljáró bíróság helytálló értékeléssel zárta ki az adott ügyben szerepet vállaló egyes elkövetők által igazolni kívánt alibik helytállóságát is.

Ugyanakkor a törvényszék megfelelő indokolással szolgált arra vonatkozóan is, hogy a sértett nyilatkozatainak X.r. vádlottat terhelő részeit, illetőleg a megjelölt vonatkozásban a II. számú tanú vallomásrészeit konkrétan mely okokra figyelemmel hagyta figyelmen kívül a tényállás megállapítása során.

Az ítéleti tényállás XI. pontjával összefüggésben rendelkezésre állt **III. r. vádlott neve** III.r. vádlott részletes beismerő és tette társait is terhelő vallomása, az ebben előadottakat a helyszíni kihallgatásáról felvett jegyzőkönyv adatai is alátámasztották. A vonatkozó tényállásrész aggálytalan megállapíthatóságához **II. r. vádlott neve** II.r., illetőleg **IV.r. vádlott neve** IV.r. vádlottak beismerő vallomásaiban foglaltak, Farkas Istvánné sértett és a férje vallomásainak tartalma, **T.T.**, **U.U.** és **V.V.** tanúk üggyel összefüggő előadásai, a rendelkezésre álló híváslisták elemzésével kapcsolatos rendőri jelentés tartalma, a cellainformációk, a térfigyelő kamera felvétele, illetőleg a további rendőri jelentések és egyéb okiratok tartalma is hozzájárultak.

A fentiek szerint megállapítható volt, hogy az elsőfokú bíróság az általa lefolytatott büntetőeljárás során a tárgyalás anyagává tett minden olyan bizonyítékot, amely a megalapozott tényállás megállapításához szükséges volt, mindennek következménye, hogy a felülvizsgálat során az ítélet tábla a teljes bizonyítási anyagra támaszkodhatott, s ennek értékelése során a másodfokú bíróság nem észlelt mulasztást a téren sem, amely mellett a terhelti védelmek a fellebbviteli nyilvános ülésen érveltek.

Az elsőfokú bíróság a felvett bizonyítékok túlnyomó részbeni alapos vizsgálata, és azoknak összességében történő értékelése alapján helyénvaló következtetést vont arra nézve, hogy a fentebb már részleteztettek szerint a büntetőeljárás során beszerzett egyéb hitelt érdemlő személyi, tárgyi és okirati bizonyítékok egyaránt alátámasztották az egyes terhelték által előterjesztett, tényfeltáró jellegű beismerő vallomásokat, illetőleg a felülbírálattal érintett I.r. és VIII.r. vádlottakat terhelő más hiteles bizonyítékokat.

Ehhez képest az érintett terhelti védelmek másodfokú büntetőeljárás során előterjesztett és érdemét tekintve az elsőfokú eljárásban előadott védekezést megismétlő érvelése a törvényszék által helyesen számba vett és az elégséges mértékig részletezett, majd logikus gondolatmenettel alátámasztottan, helyénvaló módon értékelt releváns bizonyítékok felülmérlegelését célozta, amelyre azonban a Be. 352.§ (3) bekezdésében megfogalmazott tilalom folytán a másodfokú eljárásban a megalapozottan megállapított tényállás mellett nem kerülhetett sor.

Az I.r. és VIII.r. vádlottak terhére számba vehető bizonyítékok összességükben egy olyan zárt bizonyítékláncolatot alkottak, amelynek elemei egymás bizonyító erejét fokozva alkalmasak voltak az ítéleti tényállás megalapozására.

A logika szabályainak megfelelő bizonyítékértékelő tevékenység eredményeként megállapított tényállás túlnyomó részt összhangban áll az okszerűen értékelt bizonyítékokkal, így a másodfokú felülbírálat során is irányadó volt, az azonban az iratok tartalma alapján az alábbi tekintetben szorul kiegészítésre, illetőleg pontosításra a Be. 352.§ (1) bekezdés a/ pontja alkalmazásával:

- Az ítélet tábla valamennyi tényállási pontban mellőzi az elkövetői szándékok megjelölését, illetőleg a törvényi tényállási elemekkel egyező ténybeli megállapítások megtételét („lopási célzattal, dolog elleni erőszak alkalmazásával, a bűncselekmény elhárítására idős koránál fogva korlátozottan képes”). Fentiek egyértelműen a bíróság által megállapított tényekből következnek a jogi értékelés szintjén, azaz mindezek a jogi indokolás szerves részét képezik, nem emelhetők tehát be az ítéleti tényállás történeti leíró részébe.
- Az ítélet tábla a tényállás XI. pontjában, az elsőfokú ítélet 59. oldalának 2. bekezdése utolsó mondatának első tagmondatát (ekkor a kést a zsebében tartva I.r. vádlott fenyegetően a zsebében megmarkolta) mellőzi és annak megállapítására szorítkozik, hogy a vádlotti fenyegetések hatására a sértett a kamrában elrejtett 280.000 Ft készpénzt és 120.000 Ft értékű postai takarékkönyvét átadta a vádlottaknak, akik ezután eltávoztak a lakásból, a helyszínről **IV.r. vádlott neve** IV.r. vádlott által vezetett gépkocsival elhajtottak. A bíróság által számba vett bizonyítékok együttes értékelése alapján sem lehetett ugyanis megalapozott következtetést vonni arra nézve, hogy az érintett vádlott az elkövetés során emberélet kioltására alkalmas eszközt tartott magánál, erre nézve hitelt érdemlő bizonyítékok nem álltak rendelkezésre, a sértett értelemszerűen nem észlelte, nem észlelhette a vádlott zsebében a kést, pusztán annak tényét, hogy a zsebébe nyúlva valamit megmarkolt. Terhelti beismerés hiányában a hipotetikus tartalmú sértetti előadásra nem volt mód ítéleti tényállást alapítani a felfegyverkezve történt elkövetésre vonatkozóan, s mindennek a jogi konzekvenciáit is le kellett vonni.
- Az ítélet tábla az I.r. vádlott előéleti adatait annyiban egészíti ki a rendelkezésre álló iratok tartalma alapján, hogy nevezett a Szolnoki Városi Bíróság 2007. november 6. napján jogerőre emelkedett 5.B.505/2006/36. számú ítéletével rongálás vétsége miatt vele mint különös visszaesővel szemben kiszabott 8 hónap börtönbüntetésből 2010. június 21. napján szabadult.
- Az ítélet tábla az ítéleti tényállás IV. pontját, az elsőfokú ítélet 37. oldalának utolsó bekezdésében foglaltakat azzal helyesbíti ugyancsak az iratok tartalma alapján, hogy a sértett Mexikó feliratú pénztárcájában nem 90.000, hanem 9.000 Ft készpénz volt, a másodfokú bíróság ilyen módon korrigálta az elsőfokú bíróság által vétett nyilvánvaló számelírást.

A fentiek szerinti helyesbítésekkel és pontosításokkal az ítéleti tényállás immár teljes mértékben megalapozottá vált, amely mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, erre figyelemmel a másodfokon eljáró bíróság a Be. 352.§ (2) bekezdése szerint a helyesbített tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet.

A fentiek szerint megalapozott tényállásból a törvényszék okszerű következtetést vont a fellebbezéssel érintett terheltek büntetőjogi felelősségének megállapíthatóságára is, emellett pedig az időbeli hatály, az alkalmazandó anyagi jog kiválasztásának kérdésében is megfelelő döntést hozott.

I.rendű vádlott neve I.r. terhelt vonatkozásában a feltételes szabadságra bocsáthatóság megváltozott szabályain túlmenően a többszörös visszaesőkre vonatkozó, az elbírálás időszakára már megemelkedett büntetési tételkeret is egyértelműen az elkövetéskor hatályban lévő büntetőjogi anyagi szabályozás alkalmazását indokolja, utóbbi biztosít I.r. és VIII.r. vádlottak esetében is kedvezőbb elbírálást.

A vádlottak terhére rótt cselekmények minősítése is túlnyomórészt törvényes, helytállóan mutatott rá azonban a fellebbviteli főügyészség átirata, miszerint a VI-VII. tényállások esetében a rablás büntette vonatkozásában a felfegyverkezve történő elkövetés nem állapítható meg, miután az elektromos sokkoló általánosságban nem minősíthető az emberi élet kioltására alkalmas eszköznek. Ugyanakkor nem osztotta azon ügyészi álláspontot, miszerint a XI. tényállás esetében a rablás büntette tekintetében a bünszövetség mellett a felfegyverkezve történt elkövetés is megállapítható, a korábban indokoltak szerint ugyanis nem volt hiteltérdemlő tényként elfogadható és rögzíthető, hogy a zsebében kést tartó I.r. vádlott az elkövetés során az eszközt a zsebében megmarkolva készítette volna a sértettet az akaratának megfelelő magatartás tanúsítására. Ugyanilyen okból a X. és XI. tényállások vonatkozásában bűnsegédként elítélt VIII.r. vádlott XI. tényállással összefüggő magánlaksértési cselekményének minősítéséből mellőzni kellett a felfegyverkezve történő elkövetésre való utalást.

Jóllehet a I., VIII., IX. és XI. tényállások vonatkozásában a vagyon elleni erőszakos bűncselekmények elkövetésére is bünszövetségben, illetőleg bünszövetségben és csoportosan került sor, a 61. számú büntető kollégiumi vélemény rendelkezései alapján a rendelkező részben a bűncselekmények helyénvaló és törvényes megnevezését kellett szerepeltetni, megállapítva azt is, hogy I.r. vádlott részéről nem pusztán az első fokon eljáró bíróság által megjelöltek szerint, hanem valamennyi terhére rótt elkövetés esetében a rablási és magánlaksértési cselekmények társtettesként kerültek megvalósításra, amely elkövetői minőség, alakzat rendelkező részben történő feltüntetése is kötelező.

A felülbírálat során megállapítható volt az is, hogy az ítéleti tényállás VIII. pontjában foglaltak kapcsán az elsőfokú bíróság helytálló bizonyítékértékelés eredményeként állapította meg, hogy az I.r. terhelti bántalmazás alkalmas volt a ténylegesen eredményezettnél jelentősebb, súlyos testi sérülésekben is megnyilvánuló következmények kiváltására, ezen túlmenően az is rögzíthető, hogy a vádlott által előre is látható súlyosabb eredmény elmaradása nem a terhelt akaratán, hanem rajta kívül álló külső tényezők, lényegileg a véletlenül múlt. Az ezzel kapcsolatos jogi indokolás pedig a fellebbviteli főügyészségi indítványnak megfelelően kiegészítendő azzal, hogy a bántalmazás által közvetített erőbehatás nagyságára, a sérülés anatómiai helyére figyelemmel I.r. vádlott a cselekménye megvalósításakor előre látta magatartásának 8 napon túli eredményben megnyilvánul(hat)ó következményeit, azok iránt azonban közömbös maradt, cselekményét eshetőleges szándékkal valósította meg.

A fentiek szerint a másodfokon eljáró Győri Ítéltábla a Székesfehérvári Törvényszék I.r. és VIII.r. terheltek vonatkozásában felülbírált ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdésének alkalmazásával a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta.

A büntetéskiszabás másodfokú felülbírálata során az ítéltábla is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által helytállóan számbavett és megfelelően értékelt enyhítő és súlyosító körülményekre, osztotta ugyanakkor a fellebbviteli ügyészi álláspontot annyiban is, miszerint a bűncselekmények elévülési idejéhez viszonyítva kevésbé jelentős az időmúlás szerepe, következésképpen ennek enyhítő hatása sem lehet kiemelkedő vagy jelentős, a VIII.r. vádlott esetében pedig nem a szervező,

tippadó magatartása minősül súlyosító körülménynek, ezzel összefüggésben került ugyanis bűnsegédként felelősségre vonásra, hanem az a körülmény, hogy a magatartása a felbujtáshoz közelít, s ez cselekményének lényegesen jelentősebb társadalomra veszélyességet kölcsönöz.

Az I.r. és VIII.r. vádlottak esetében irányadó büntetési tételkerethez, illetőleg az abból számított középértékhez viszonyítva az elsőfokú bíróság által ténylegesen alkalmazott büntetésekkel összefüggésben megállapítható, hogy a törvényszék messzemenően figyelembe vette a terheltek javára szóló enyhítő körülményeket, és mindkettőjükkel szemben kifejezetten méltányos büntetést szabott ki. Ez VIII.r. vádlott esetében az irányadó középértékhez közeli érték, VIII.r. vádlott esetében azonban az eljáró törvényszék a büntetést az 5-15 évig terjedő tételkeretben kiszabva az enyhítő szakaszt is alkalmazta, ennek jogalapját azonban külön nem hivatkozta meg. A másodfokon eljáró bíróság VIII.r. terhelt vonatkozásában a feltárt nyomatékos enyhítő körülmények kiemelkedő súlyára, illetőleg a vádlotti életvezetésben az előzetes letartóztatásból történt szabadulását követően bekövetkezett változásokra figyelemmel helyénvalónak és törvényesnek ítélte az enyhítő szakasz alkalmazásával történt büntetéskiszabást, amelynek jogszabályi alapja a Btk. 82.§ (1) bekezdés, illetőleg (2) bekezdés b/ pontja.

A büntetéskiszabás másodfokú felülbírlata során tehát az ítélőtábla sem észlelt olyan körülményeket, amelyek az alkalmazott joghátrányok érdemi enyhítését lehetővé tennék, így a kiszabott büntetések további mérséklésére egyik terhelt esetében sem kerülhetett sor.

Egyebekben a másodfokon eljáró bíróság a törvényszék ítéletének további járulékos rendelkezéseit - amelyek törvényesek és megalapozottak - a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy az I.r. terhelt előzetes fogvatartására és az annak beszámítására vonatkozó megállapításokat az iratok tartalma alapján pontosította, a Btk. 92.§ (1) és (2) bekezdése szerint rendelkezett a vádlott által az elsőfokú ítélelhirdetéstől a másodfokú ítélet kihirdetésének napjáig előzetes fogvatartásban töltött időnek a vele szemben kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a Be. 381.§ (1) bekezdése alkalmazásával megállapította a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség összegét és rendelkezett annak viselése tárgyában is.

Győr, 2018. január 31.

Dr.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke

.Németh Balázs sk.
előadó bíró

.Csák Csilla sk.
bíró

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Székesfehérvári Törvényszék 2017. július 6. napján kelt 7.Fk.66/2015/358. számú ítéletének meg nem változtatott része I.r. rendű vádlott neve I.r. és **VIII.r. vádlott neve** VIII.r. vádlott vonatkozásában a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Győr, 2018. január 31.

.Zólyomi Csilla sk.
a tanács elnöke